

2. Golfové počátky v Bozkově

2.1 Ivo Balcar, zakladatel semilského golfu

Objevení a rozšíření golfu v podkrkonoší má na svědomí semilský lékař Ivo Balcar, který se s touto hrou seznámil v Mariánských Lázních v roce 1959. V lázeňském městě pobývali manželé Balcarovi kvůli gymnastickým závodům, kterých se Eva Balcarová účastnila. Jeden z gymnastických trenérů ji prozradil, že kousek od města je golfové hřiště, jehož měkké travnaté plochy se výtečně hodí k běhání a relaxování. Manželé Balcarovi se na golfovém hřišti ocitli poprvé v životě a s úžasem sledovali místní hráče. Zanedlouho se dali do řeči s místními manželi Vránovými, kteří je ochotně zasvětili do základů golfu. Od svých nových golfových přátel obdrželi na památku skutečnou vzácnost – naprosto nový, pravý golfový míček. Míčky byly až do osmdesátých let velice nedostatkovým zbožím a každý golfista si je velice střežil. O rok později se Balcarovi do Mariánských Lázní vrátili, tentokrát již pouze s jediným cílem, a to zdokonalit se v golfu. To se jim velice rychle dařilo a domů si odsud navíc odvezli i několik golfových holí. Po této dovolené již golfu naprosto propadli a s golfovou osvětou začali i mezi svými přáteli v Semilech. Tak pomalu vznikala členská základna prvního severočeského golfového klubu. V roce 1968 byl však Ivo Balcar nucen kvůli pracovním povinnostem opustit Semily a přestěhovat se do Nymburka. Naštěstí pro něho bylo od roku 1963 v provozu golfové hřiště v nedalekých Poděbradech a on tak mohl ve svých golfových aktivitách bez problémů pokračovat. V témže roce, kdy Ivo Balcar odešel ze Semil, byl zvolen do nově vzniklého Československého golfového svazu jako hlavní metodik a svazový lékař. V této funkci zůstal až do roku 1983. Byl iniciátorem pravidelného každoročního školení trenérů golfu a rozhodčích. V tělovýchovném zařízení v Nymburce organizoval soustředění golfových reprezentantů. Zavedl také pro golfisty stejná zdravotní vyšetření, jaká byla běžná u jiných vrcholových sportovců. V roce 1968 také sepsal první po válce vydanou výukovou publikaci, jejímž základem byla škola golfu legendárního profesionálního hráče Bena Hogana. V roce 1990 spoluzaložil Československou seniorskou golfovou asociaci a na její ustanovující schůzi byl zvolen jejím prezidentem. Jako aktivní hráč patřil mezi špičkové české hráče a několik let hrál celostátní golfovou ligu. Dvakrát

vyhrál mezinárodní seniorské mistrovství republiky a to v letech 1990 a 1992. Doktor Ivo Balcar byl za své zásluhy v rozvoji golfu v Československu a v České republice uveden do Síně slávy českého golfu¹⁶.

2.2 Vznik klubu a výstavba prvního hřiště

První jakési golfové hřiště, nebo spíše cvičnou louku, vybuďoval doktor Balcar s několika přáteli u semilských tenisových kurtů na takzvaném Fialparku. Ten byl ohraničený z jedné strany řekou Jizerou a tenisovými kurty, z druhé strany bývalou Bayerovou textilkou. Kromě této lokality využívali začínající semilští golfisté také areál fotbalového hřiště v Podmoklicích, ten byl ale zanedlouho zrušen kvůli výstavbě národního podniku Technometra. Začalo tak hledání nových, vhodnějších pozemků, kde by golfisté při své hře nebyli ničím rušeni. Doktor Balcar v té době pracoval jako obvodní lékař v obci Bozkov a ve volných chvílích využíval místní pastviny ke zdokonalování svého golfového umění. To neuniklo pozornosti tamních obyvatel. Doktor Balcar v nich poznal potenciální golfové spoluhráče a nabídl jim vyzkoušení si několika úderů jeho golfovými holemi. Několika mladým „Bozkovákům“ se hra velice zalíbila a slíbili místnímu doktorovi, že mu pomohou s vybudováním několika odpališť a jamkovišť, aby měli kde trénovat. Tak začalo budování prvního golfového hřiště v severních Čechách. Na začátku roku 1962 se zde již dalo hrát na třech jamkovištích, přičemž neustále pokračovali práci na rozšíření hřiště. V létě tohoto roku zde tak mohli poprvé v životě spatřit hru golf i žáci semilské základní školy, mezi kterými byl budoucí golfový historik, archivář semilského golfového klubu a dlouholetá opora místní golfové reprezentace, Zdeněk Eduard Nosek¹⁷.

18. listopadu 1962 byl na ustanovující schůzi v Semilech založen první severočeský golfový oddíl pod názvem TJ Jiskra Semily. Kromě manželů Balcarových se členy klubu stalo dalších deset semilských golfových nadšenců. O činnosti klubu a vývoji bozkovského hřiště v roce 1963 se nedochovali žádné záznamy. Víme pouze, že se na bozkovských pastvinách golf hrál, i když zatím neoficiálně.

¹⁶ NOVÁK, J.C., P. SEDLÁK a L. SVOBODA. *Československá golfová hřiště*. 1. vyd. Praha, 2013, s. 137, ISBN 978-80-260-3714-9

¹⁷ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 883, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

Povolení k využívání pozemků, na kterých se hřiště rozkládalo, vydalo JZD Bozkov v roce 1964. V témže roce také začali významnější terénní úpravy a výstavba dalších šesti jamek. Golfové hřiště v této malé obci nedaleko Semil se tedy stalo teprve čtvrtým plnohodnotným hřištěm v tehdejší Československu. Kromě bozkovského, devítijamkového hřiště, to bylo ještě další devítijamkové hřiště v Líšnici u Prahy a dvě osmnáctijamková v Karlových Varech a v Mariánských Lázních. Hřiště bylo vybudováno pouze několika málo členy golfového oddílu s pomocí brigádníků z tělovýchovné jednoty Bozkov. Délka všech devíti jamek činila 2334 metrů pro muže a 2161 metrů pro ženy, z pohledu dnešních měřítek se tedy jednalo o hřiště velice krátké. O sekání hřiště se nestaraly ovce, jak tomu bylo zvykem ve Skotsku, nýbrž krávy z JZD Benešov u Semil. Proto se zde soutěže mohli konat pouze na jaře, kdy tráva ještě nevzrostla, a na podzim, kdy již byla spasena. V létě se kvůli pasoucím se kravám hrát nedalo. Aby dobytek nepoškodil okolí jamkovišť, musely být grýny oploceny. Jako klubovna, a zároveň přístřešek pro sekačku, sloužila stará dřevěná kůlna bez oken a bez jakéhokoliv zázemí pro hráče. K sezení zde sloužila pouze jedna dřevěná lavice. Podle této, větru pouze zázrakem odolávající, stavby, se tedy rozhodně golf nedal označit za sport horních deseti tisíc, nebo dokonce za hru králů, jak byl golf nazýván ve Skotsku¹⁸.

Z roku 1964 pochází také první oficiální písemný doklad o činnosti na golfovém hřišti v Bozkově, kdy se o něm zmiňuje bozkovská obecní kronika: *26. dubna 1964 se na golfovém hřišti v Bozkově koná soutěž O putovní pohár za účasti družstev Dynama a Tatranu Praha, Jablonce a Jiskry Semily.*¹⁹ Podle oddílové kroniky se zde v roce 1964 konaly i další soutěže, například „Velká cena Bozkova“, nebo „Bozkovský šampion“. Na konci tohoto roku měl golfový oddíl již 16 aktivních členů.²⁰

Následující sezóna byla odstartována druhým ročníkem Velké ceny Bozkova. Na tento turnaj přijelo mnoho významných golfistů z celé republiky, například řídící funkcionáři komise golfu ČSTV Miloslav Plodek a Lubor Draxler. Kromě nich byl zde přítomen i člen spřáteleného golfového klubu Londýn Gordon Kees. V této sezóně bylo také bozkovské hřiště oficiálně znormováno, to znamenalo, že hráči zde mohli hrát

¹⁸ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 883, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

¹⁹ *To všechno vodnes čas*, obecní úřad Bozkov, 1996, s. 98

²⁰ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 883, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

turnaje na úpravu hendikepu. Par hřiště byl stanoven na 68, přičemž se zde nacházely 3 jamky s parem 3, pět jamek v parem 4 a jedna jamka s parem 5.

V roce 1965 byl také zpracován návrh na znak klubu a na látkový emblém, který měl být našit na bundy členů oddílu. V levé části znaku byla vyobrazena hlava krávy, která měla jasně odkazovat na to, že se v Bozkově hraje na pastvinách. V pravé části pak byla golfová hůl na zeleném podkladu, nápis Golf Club Semily byl opatřen zlatou barvou. Ze sezóny 1965 se nedochovali žádné výsledky turnajů, výkonnost bozkovských hráčů tak můžeme porovnat pouze díky výsledkům z jiných golfovišť. Například na mistrovství republiky ve hře na jamky v Mariánských Lázních porazil doktor Balcar Miroslava Kopeckého o deset úderů. Podobný rozdíl mezi sebou měli tito hráči i na ostatních turnajích v Mariánských Lázních, nebo Karlových Varech²¹. Zakladatel semilského golfu byl tedy i po třech letech existence semilského klubu stále jeho nejlepším hráčem. To se však mělo již brzy změnit, protože v Semilech se o golf začínala zajímat skupina mladíků pod vedením Jana Schováňka. Ten se snažil vyrobit si vlastní golfovou hůl za pomoci starého oštěpu, ovšem bez větších úspěchů. Šel tedy se svými přáteli za doktorem Balcarem, kterému se svěřili se svým zájmem o golf. Balcar byl zájmem mladíků nadšený a okamžitě jim přinesl několik starých holí, které byly většinou několik desítek let staré. To však začínajícím golfistům vůbec nevadilo a vydali se vyzkoušet nové náčiní na provizorní golfové hřiště v semilském Fialparku. 17. září 1965 si zde mladíci uspořádali první neoficiální turnaj, ve kterém ve finále porazil Jana Schováňka Jiří Klojda. Povzbuzeni dobrým výsledkem se oba šli zapsat mezi členy oddílu TJ Jiskra Semily a podzimní část sezóny již absolvovali na golfu v Bozkově. Nadšení mladých golfových začátečníků, hlavně čtyř nerozlučných kamarádů ze Střední umělecké průmyslové školy sklářské v Železném Brodě Jana Schováňka, Eduarda Noska, Jiřího Klojdy a Václava Hyblera, došlo tak daleko, že 20. října 1965 založili vlastní studentský golfový oddíl pod názvem golfový klub Slávie. Ještě týž den se však kroužek rozdělil na dva tábory – Slávie (Schovánek, Nosek) a Sparta (Klojda, Hybler)²².

²¹ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 883, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

²² tamtéž

V roce 1966 zaznamenal golfový oddíl další výrazný vývoj. Neustále byly přebudovávány a vylepšovány jednotlivá odpaliště a jamkoviště. Na podzim roku 1965 byl zpracován návrh na novou klubovnu, která měla být postavena v následujícím roce. Vybudování zázemí pro hráče se stalo prioritou číslo jedno, protože oddíl měl již třicet členů a stále se hlásili další. Prvním turnajem sezóny bylo utkání týmů na semilském Fialparku, kdy proti sobě stanuli hráči semilské golfové Slávie a Sparty doplněné o dva semilské golfisty hrající za Jičín, kde studovali. Z utkání vyšel vítězně tým Slávie, druhý skončil Jičín a třetí Sparta. Prvním oficiálním turnajem sezóny 1966 v Bozkově byla „Jarní soutěž“ konaná 6. března. Vítězem se opět stal Ivo Balcar s výsledkem 87 ran. Poslední turnaj jarní části sezóny se konal 12. června, poté se golfové hřiště opět proměnilo v pastvinu a semilští golfisté byli na dva měsíce odkázáni na ostatní golfové hřiště v republice. Na hřišti na Fialparku nastala stejná situace jako v Bozkově a jamkoviště místo hráčů obsadil dobytek. Hráči se však nehodlali vzdát své oblíbené sportovní kratochvíle, a co chvíli pořádali zájezdy na východočeská lázeňská hřiště. Zúčastnili se například turnaje pořádaného u příležitosti Karlovarského filmového festivalu²³.

V následujících dvou letech se bozkovské hřiště stalo velice populární a navštěvované i golfisty ostatních klubů v republice. V roce 1967 se zde uskutečnilo první utkání mezi dvěma oddíly – proti TJ Jiskra Semily stanuli hráči TJ Slovanu Poděbrady. Výsledek utkání bohužel není znám. Rok 1967 byl pro golfový oddíl významný hlavně tím, že se v této sezóně poprvé zúčastnil celorepublikové soutěže družstev. Jako nový oddíl byl klub TJ Jiskra Semily zařazen do nejnižší ligy, tedy do 1. třídy. Semilští golfisté se netajili svými ambicemi, že chtějí z 1. třídy postoupit do II. ligy. První týmové měření sil se konalo v červnu 1967 na golfovém hřišti v Mariánských Lázních. Za Semily nastoupili hráči: Karel Lederer, Miroslav Kopecký, František Tomasch, Zdeněk Kodejš, Josef Materna, Eduard Nosek a Jiří Klojda. Dva nejsilnější semilští hráči Ivo Balcar a Jan Schovánek reprezentovat svůj tým nemohli. První jmenovaný, protože přestoupil na hostování do klubu Slávie Praha, a Schovánek z důvodu skládání maturitní zkoušky. Oslabený tým tedy na kýžený postup nedosáhl

²³ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 887, Kronika golfového oddílu TJ Kolora Semily 1966

a i pro další sezónu setrval v 1. třídě. Lépe se dařilo semilským ženám, které ve složení: Balcarová, Kopecká, Kodejšová dosáhli na postup do II. ligy²⁴.

V podzimní části sezóny 1967 se ještě v Bozkově odehrálo několik turnajů, již však s menší účastí, protože několik mladých, právě odmaturovaných hráčů, bylo nuceno narukovat na vojnu. To bylo, spolu s odchodem doktora Balcara do Nymburku, hlavní příčinou úpadku golfové činnosti v Semilech. Iniciativu přebrali například Eda Nosek nebo manželé Kodejšovi, doktor Balcar byl však tak výraznou osobností, že se ho v té době nepodařilo nikým nahradit. V roce 1969 byla poblíž čtvrté jamky bozkovského hřiště vystavěna pila a na jamkovišti této jamky byly skladovány dřevěné klády. To, a také téměř osmikilometrová vzdálenost Bozkova od Semil, motivovalo zbylé semilské golfisty, a z vojny navrátilivšího se Jana Schováňka, k hledání jiných pozemků, vhodných k vybudování nového golfového hřiště²⁵.

2.3 Golfové vybavení bozkovských hráčů

V šedesátých letech trpěli nedostatkem golfového vybavení nejenom semilští hráči, ale i téměř všichni golfisté v republice. Golf byl v české společnosti stále na okraji sportovního zájmu a kvůli izolaci od západního světa nebyla možnost do republiky jakékoliv náčiní dopravit. Začínající semilští golfisté nejdříve nakoupili základní vybavení, tedy pouze několik holí a pár míčků, od golfistů z již zavedených golfových klubů. Zásoby míčů se však začali rychle ztenčovat – na pastvinách, které jsou stále plné dobytku, se malý bílý míček ztratí velice rychle. Míče se však také častým hraním opotřebovávají a po několika celodenních hrách jsou již prakticky nepoužitelné. Semilští golfisté si však s těžkými podmínkami uměli vždy poradit. Vrchní plášť míče opatřená tvrdou gumovou kůrou byl neustále lepen, spravován a opatřován novým bílým lakem. Po definitivním zničení tvrdého obalu míčku bylo tvrdé jádro obaleno leukoplastem a po nalakování se mohl opět použít ve hře. Původní, originální míče byly však zanedlouho spotřebovány definitivně a golfisté tak byly postaveny před výzvou vytvořit si míče vlastní. To se jim po několika pokusech

²⁴ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 885, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

²⁵ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 885, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

skutečně podařilo a semilské dřevěné míče se staly známými po celé republice. Tyto míče z tvrdého dřeva vyráběl na podnikovém soustruhu jeden ze zaměstnanců semilského závodu Tofa. Tvrdá dřevěná koule byla obalena leukoplastem a obarvena na bílo. Takové míče měly velmi krátkou životnost a létali pouze do čtyř pětín délky klasického golfového míče. *„To bylo důvodem k dalšímu pokusu: Na dřevěné jádro byla navulkanizována guma-spojka, známá z postupu při protektorování pneumatik. Tyto míče měly regulérní váhu, dolet větší než míče pouze dřevěné, a byly téměř nezničitelné. Jejich odskok však byl nekontrolovatelný – a odlet o úderné plochy pátky bezezvučný až děsivě neslyšný.“*²⁶

Další kapitolou byly samotné golfové hole. Dnes může mít každý hráč ve svém bagu čtrnáct holí. Každá hůl je potřeba na překonání jiné vzdálenosti. Rozdělují se na dřeva, železa a puttery. Dřeva slouží k dlouhým ranám většinou z odpaliště. Většina dnešních hráčů má k dispozici tři až čtyři dřeva. O takovém počtu se semilským golfovým průkopníkům ani nesnilo. Ti šťastnější měli na hru jedno dřevo, mnozí však ani to ne. Železa se používají nejčastěji, dnešní hráč jich má přibližně osm. První semilští golfisté si však museli vystačit většinou se třemi až čtyřmi železy. Putter se používá pouze na hru na grýnu, což je prostor kolem jamky, kde je tráva sečena co nejnižší. Putter má každý hráč pouze jeden, v šedesátých letech o ně tedy nebyla taková nouze jako o ostatní náčiní.

S nedostatkem potřebného náčiní si však golfisté v Semilech dokázali poradit. Stejně jako v případě míčků, si hole začali vyrábět sami. O výrobu se starali většinou zaměstnanci národních podniků Tofa nebo Kolora, kteří měli přístup k soustruhům a dalším strojům a materiálům nezbytným k výrobě golfových holí. Vznikaly tak unikátní golfové hole, často vyráběné z různých cyklistických součástek, nebo i z násadky od kuličkového pera. Některé z nich dnes zdobí stěny klubovny na semilském hřišti a ukazují tak nově příchozím členům s jak obtížnými podmínkami se musel semilský golf ve svých počátcích potýkat.

²⁶ VÁVRA, Ivan. *Historie Čs. golfu*. 1. vyd. Praha, 1980, s. 33.

3. Golfový oddíl TJ Kolora Semily od sedmdesátých let po současnost

3.1 Sedmdesátá léta

Na konci šedesátých let se semilský golf dostal do velké krize, ze které bylo jediné možné východisko – vybudování nového hřišti v blízkosti Semil. Tímto úkolem se zabývali hlavně Eduard Nosek a Jan Schovánek. První jmenovaný se často a rád vydával na toulky kolem svého bydliště v Benešově u Semil. Na tyto výlety si většinou bral alespoň jednu golfovou hůl a míček, aby mohl zdokonalovat své golfové umění i během procházek. Při jedné takové našel opuštěné louky na levém břehu Jizery naproti semilské nemocnici. Místo ukázal Janu Schovánkovi, který se pro možnost vybudovat zde golfové hřiště okamžitě nadchl. Nosek byl však skeptický, věděl totiž, že tato lokalita bývá velice často zaplavována. Jak se ukázalo v dalších letech, jeho obavy byly oprávněné. Časté záplavy a velmi kyselá půda v této oblasti však paradoxně golfistům velice pomohly při vyjednávání o propůjčení těchto pozemků, protože tyto louky byly pro jiné účely prakticky nepoužitelné. Což uznali i vedoucí představitelé MNV v Semilech a pozemky tak byly v roce 1970 poskytnuty k vybudování golfového hřiště²⁷.

Golfisté věděli, že před sebou mají několik měsíců, či, jak se později ukázalo, spíše několik let tvrdé práce, aby z těchto zanedbaných luk s vysokou trávou a plevellem vybudovali golfové hřiště, na kterém by bylo možné hrát i oficiální turnaje. Hráči však stále neměli kde golf trénovat. Staré, provizorní, hřiště v semilském Fialparku muselo ustoupit nové budově truhlárny a golfistům tak nezbylo, než trénovat na semilském fotbalovém stadionu. Ten však sousedil s veřejným koupalištěm, na kterém, při tréninku dlouhých odpalů, skončil ne jeden golfový míček. I odtud se tedy musely golfové tréninky brzy odstěhovat. Provizorní tréninkové útočiště našel opět Eduard Nosek, kousek nad jeho bydlištěm v Benešově u Semil. Zde mohli golfisté trénovat až do zprovoznění hřiště u Jizery. Před oficiálním zahájením hraní golfu na novém hřišti bylo

²⁷ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 884, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

také zapotřebí obnovit činnost oddílu, pozastavenou v roce 1969. 8. dubna 1970 převzal předsednictví oddílu po Zdeňku Kodejšovi starším Jan Schovánek²⁸.

Výstavbou golfového hřiště u nemocnice začala druhá kapitola semilského golfu, která, dá se říci, trvá dodnes. S pozemky na levém břehu Jizery bylo ovšem několik potíží. Kromě již zmíněných záplav a velmi kyselé půdy byla tím největším problémem absence mostu. Golfisté tak museli řeku buď přebrodit, nebo přejít přes vzdálený most v Benešově u Semil. O potřebě vybudování lávky se mezi golfisty hovořilo od samého počátku. První lávka však byla vybudována víceméně díky náhodě a hlavně díky šikovnosti členů oddílu. V létě roku 1971 byly na pozemcích u semilské nemocnice měněny dráty vysokého napětí. Pracovníci technických služeb na místě nechali staré dráty, kterých se okamžitě golfisté zmocnili a natáhli je mezi břehy Jizery. Jako mostovku použili podlážky z beden, ve kterých se do místní Kolory vozila bavlna. Václav Schovánek, bývalý prezident klubu, na první lávku vzpomíná v knize *Československá golfová hřiště od Prokopa Sedláka: „Chodit se po něm sice dalo, ale moc stabilní nebyl – prohýbal se a kýval. Navíc byl moc úzký, takže po něm neprojel ani kočárek, jak jsem zjistil bohužel až později, když se nám narodil syn a manželka mne nutila brát jej s sebou na hřiště. Zcela spokojen s ním byl jen jeden z našich nejstarších členů. Připomínal mu totiž lanový most, o který jako legionář válčil na Piavě.“*²⁹ Tato první chatrná lávka byla využívána dva roky. Při stavbě druhé lávky se golfisté poučili z vlastních chyb a postavili most, který jim sloužil dalších pětadvacet let. Ke stavbě jim tentokrát posloužil materiál ze zrušeného lyžařského vleku v Desné. Lávka byla sestavena na zamrzlé Jizeře v místě, kde měla být zavěšena. Poté jí členové oddílu pouze zdvihli, ukotvili na několika stromech a mohla se začít plně využívat³⁰.

Po celý rok 1971 se golfisté scházeli na rozestavěném hřišti třikrát týdně na oficiální brigády, ti nejpilnější z nich zde však trávili každou volnou chvíli. Ve výroční zprávě z roku 1971 se píše, že celkem bylo za celý rok odpracováno 1 400 brigádnických hodin. Kromě úspěchu s budováním nového golfoviště, dosáhli v sezóně 1971 semilští i na úspěch sportovní. Po čtyřech letech se tým golfového oddílu TJ Kolora Semily vrátil do celostátní soutěže družstev, ve které ovládl svoji kategorii, tedy

²⁸ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 884, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

²⁹ SEDLÁK, P., J.C. NOVÁK a L. SVOBODA. *Československá golfová hřiště*. 1. vyd. Praha: Golf Club Praha, 2013, s. 140. ISBN 978-80-260-3714-9.

³⁰ Tamtéž

1. třídu, a mohl tak slavit postup do II. ligy. Sezónu 1971 ukončili golfisté pokusem o další sportovní úspěch, dokonce v podobě světového rekordu. Šestice hráčů, vedených opět Janem Schovánekem se s golfovými holemi vydala do Benešova u Semil na zamrzlou řeku Jizeru, kde se se pokusili překonat světový rekord v nejdelším golfovém odpalu. Rekord držel Američan Georg Leitner, který na zmrzlé dráze letiště dokázal odpálit golfový míček do vzdálenosti 485 metrů. Letištní dráhu semilští k dispozici neměli, museli se tedy spokojit pouze se zamrzlou řekou. K překonání rekordu měl nejbližše Schovánek, i když mu k němu chybělo ještě 140 metrů. O překonání tohoto rekordu se semilští pokoušeli i dalších letech na Silvestra, pokaždé však neúspěšně³¹.

Na poslední členské schůzi sezóny 1971 se předsednictví oddílu vzdal Jan Schovánek a novým předsedou byl zvolen Miroslav Grulya. Na této schůzi také byly stanoveny cíle pro rok 1972 – dobudování šesti jamek, uspořádání prvních oficiálních turnajů a udržení semilského družstva v celostátní II. golfové lize. První dva cíle byly splněny beze zbytku a 12. března se na novém golfovém hřišti u nemocnice uskutečnil turnaj „Old Drive Trophy“. Tento slavnostní den si nenechal ujít ani zakladatel semilského golfu doktor Ivo Balcar, který všechny své bývalé oddílové spoluhráče porazil a odvezl si domů do Nymburka první vítězství sezóny. Druhý skončil dlouhodobě nejlepší semilský hráč Jan Schovánek. Pro Schovánek a dalšího semilského hráče Františka Tomasche nebyl rok 1972 významný jenom díky zprovoznění nového hřiště, ale hlavně proto, že oba dostali pozvánku do šestnácti členného reprezentačního družstva nejlepších golfistů republiky, kteří v létě toho roku zamířili na dvoutýdenní zájezd do Velké Británie. Pro oba semilské golfisty to byla první příležitost k hraní golfu v zahraničí. Během zájezdu měla česká reprezentace kromě několika turnajů na plánu i návštěvy tenisového turnaje ve Wimbledonu a nejslavnějšího golfového turnaje British Open. Po návratu obou reprezentantů do Semil uspořádali Schovánek s Tomaschem přednášku pro ostatní členy klubu, ve které vylíčili všechny své nevšední zážitky z golfové výpravy do Velké Británie³².

Třetí cíl vytyčený na členské schůzi před sezónou 1972, tedy udržet reprezentační oddílový tým ve II. lize, se ovšem splnit nepodařilo a golfisté opět sestoupili do 1. třídy. Návrat do II. ligy, přejmenované v roce 1973 na Národní ligu, se

³¹ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 884, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

³² SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 887, Kronika golfového oddílu TJ Kolora Semily 1970 - 1978

jim podařil až v roce 1977. Celkový žebříček za rok 1972, ve kterém se sčítali výsledky celé sezóny, ovládl Jan Schovánek.

Kromě golfu se členové semilského oddílu s radostí oddávali i dalším sportovním kratochvílím. Několik jich dokonce sami vynalezli. Například v únoru 1974 se na loukách golfového hřiště konal první ročník „Golfového biatlonu“. Na trati dlouhé 1800 metrů na účastníky čekalo několik disciplín – hod granátem, střelba malorážní pistolí, nebo odpal golfovou holí na vzdálenost přibližně padesáti metrů. Závod byl velice populární i mezi ostatními semilskými sportovci, účastnilo se ho například několik tenistů, nebo skokanů na lyžích. Další semilskou sportovní novinkou byl „Ski-golf“. Ten se pořádal vždy na jaře či na podzim a skládal se ze dvou disciplín. První den soutěže se na semilské sjezdovce konal dvoukolový obří slalom, druhý den hráči zamířili na golfové hřiště, kde odehráli osmnáct jamek. Vítězem se stal lyžař/golfista s nejnižším součtem výsledků z obou disciplín. První ročník „Ski-golfu“ se konal v roce 1979. Od roku 1974 byl také každoročně pořádán „Representační golfový ples“. Ten patřil k nejoblíbenějším plesům v Semilech. Již prvního ročníku se zúčastnilo na šest set tanečtívých Semilanů, přičemž samotný golfový oddíl zde byl se svými pětatřiceti členy ve značné menšině. Několik dní po prvním golfovém plesu se konala celostátní konference ČSTV, na které předseda semilského golfového oddílu převzal ocenění „Vzorný kolektiv III. stupně“³³.

3.2 Golfový oddíl v letech osmdesátých a devadesátých

V osmdesátých letech musel semilský golfový oddíl dokázat, že se může nadále rozvíjet a že neskončí po několika málo letech činnosti jako několik jiných, menších klubů v republice. Ostatně k ohrožení semilského golfu došlo o desetiletí dříve, kdy stačilo, aby se o golf přestalo zajímat, nebo ze Semil odešlo, pouze několik jedinců z klubu. Aby se takové ohrožení neobjevilo i v budoucnosti, musel golfový klub snažit, hlavně v druhé polovině osmdesátých let, rozšířit svoji členskou základnu. V roce 1980 měl totiž semilský golfový klub 65 členů a v následujících dvou letech přibyli pouze tři noví členové. Z neznámých důvodů však v roce 1983 odešlo z klubu na dvacet stálých

³³ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 887, Kronika golfového oddílu TJ Kolora Semily 1978 - 1988

členů, což muselo klub klub zasáhnout i z hlediska finančního. Každý člen je totiž povinen platit roční členský poplatek, který v polovině osmdesátých let činil pět set korun. Každoroční finanční podpora od ČSTV se navíc také odvíjela od počtu členů v klubu. Klub tedy po roce 1983 musel hospodařit s menším rozpočtem, než v předchozích letech. To však semilským golfistům nezabránilo v dalším rozvíjení hřiště a zázemí pro hráče. Postupně byla přebudována většina jamkovišť a odpališť a hlavně díky několika novým sekačkám se velice zvýšila kvalita travnatého porostu. Také bylo vysázeno několik desítek nových stromů a keřů, které jsou dnes již vzrostlé a dokazují, že semilské hřiště za sebou má několik desítek let dlouhou historii. Začátkem osmdesátých let byly zahájeny práce na přestavbě klubovny. K původní velice malé budově byly přistavěny další místnosti, které později sloužily jako šatna a kancelář. Také zde bylo vybudováno potřebné sociální zařízení³⁴.

Po sportovní stránce se klubu dařilo lépe než v sedmdesátých letech. Objevili se zde mladí talentovaní golfisté, jejichž výkony slibovali, že se v budoucích letech budou moci porovnávat s nejlepšími hráči v republice. Byli to hlavně Jiří a Miloslav Jandové. Ze starší generace semilských golfistů byl stále nejlepší Jan Schovánek, který dlouhodobě patřil mezi dvacet nejlepších hráčů v republice. V celostátní týmové soutěži se golfový oddíl TJ Kolora Semily stále pohyboval mezi II. ligou a nižší divizí. V roce 1981 a 1988 obsadili semilští golfisté ve II. lize třetí místo. V sezóně 1989 se tým poprvé proboujel do I. ligy³⁵, kde každý rok startuje šest nejlepších golfových klubů republiky. Důležitější než dobré sportovní výkony však bylo, že na konci osmdesátých let začal klub výborně pracovat s mládeží a položil tak základ pro semilskou „zlatou generaci“ hráčů, kteří v devadesátých letech patřili mezi českou absolutní golfovou špičku (viz kapitola 5.4).

Po sametové revoluci byla zrušena struktura tělovýchovných jednot a golfový klub se tak mohl oddělit od ostatních sportovních oddílů TJ Kolory Semily a přejmenovat se na Golf Club Semily. Tento název užívá klub dodnes. Změnil se také název funkce předsedy klubu. V osmdesátých letech tento post zastávali Jan Schovánek, jeho bratr Václav Schovánek a Miroslav Prokeš. Od počátku devadesátých let klub vedli prezidenti, jmenovitě Luboš Klikar a Josef Hyška. Devadesátá léta byla pro klub dobou

³⁴ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 887, Zprávy OV ČSTV Semily 1980 - 1985

³⁵ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 888, Kronika golfového oddílu TJ Kolora Semily 1978 - 1988

největší slávy. Zasloužili se o to již zmiňovaní mladí hráči kolem ročníku narození 1980. Díky nim se na semilském golfovém hřišti konala řada významných turnajů. Například několik utkání české golfové ligy, ve které tým Golf Clubu Semily vybojoval nejlepší výsledek v roce 1999, kdy skončili na třetím místě. V letech 1992 a 1993 se zde konal turnaj „Semily open“, který pořádal nejlepší semilský i český profesionál Jiří Janda. Pozvání na tento turnaj přijal například Alexej Čejka, což je jediný golfový profesionál s českými kořeny (v osmdesátých letech s rodinou emigroval do Německa, které také reprezentuje), který se účastnil nejprestižnější golfové tour na světě – americké PGA³⁶.

Pro další rozvoj klubu bylo velice důležité vybudování cvičné louky, takzvaného Driving range. K jeho založení nebylo potřeba žádných větších investic, stačilo pouze najít dostatečně rozlehlé travnaté pozemky. Ty se podařilo objevit a pro klub získat v roce 1997 nad semilskou nemocnicí, několik set metrů od samotného golfového hřiště. Zde semilští golfisté trénují i v současnosti. Již několik let bylo zřejmé, že jediná dřevěná lávka sloužící ke vstupu na hřiště nemůže dostačovat rostoucí členské základně, a tak bylo počátkem devadesátých let rozhodnuto o výstavbě nového mostu. Ten byl dokončen v roce 1997 jako první soukromý most v České republice. Do začátku nového tisíciletí bylo také vybudováno nové parkoviště, do té doby museli návštěvníci golfového hřiště své vozy parkovat u semilské nemocnice. To se však týkalo spíše přespolních golfistů, většina členů semilského golfového klubu stále dojížděla na hřiště na svých bicyklech.

3.3 Golf Club Semily v novém tisíciletí

V roce 2000 měl semilský golfový klub přibližně dvě stě padesát aktivních členů, kteří mohli, kromě již zcela dostavěného devítijamkového hřiště, využívat i rozsáhlou cvičnou louku a cvičná jamkoviště³⁷. Každý rok přišlo do klubu přibližně dvacet nových členů. Velkou zásluhou na tom mělo i pořádání několika dní otevřených dveří, na kterých byli příchozím k dispozici trenéři, nebo zkušení semilští golfisté, kteří

³⁶ *Golf Club*, roč. 1, 1993, č. 5

³⁷ Golf Club Semily. [online]. [cit. 2014-06-11]. Dostupné z: <http://www.golf-semily.cz/>

je zdarma učili základům golfu. Klub se však potýkal také s mnoha problémy. Největším z nich byly spory s vlastníky pozemků, na kterých se část golfového hřiště nachází. Jednalo se hlavně o les mezi jamkou dvě a tři. Pozemky se golfovému klubu podařilo odkoupit až v roce 2012³⁸. Poté byl les u třetí jamky prokácen a tato část hřiště tak získala zcela nový vzhled. Dalším velkým problémem pro klub byly povodně. V roce 2002 a 2006 byly zcela zaplaveny jamky tři, čtyři a devět, z části také jamky jedna a dvě. Větší potíže než samotná voda způsobily golfistům velké nánosy bahna a usazenin, které po ní na hřišti zůstali. Obě katastrofy navíc zcela zlikvidovaly jamkoviště čtvrté jamky. Po pár týdnech usilovné práce správců hřiště se však již opět rozběhl provoz bez omezení. Zlepšování kvality hřiště probíhalo prakticky neustále. Většina odpališť byla nově zatravněna, byly vysázeny nové stromy, které zvyšují obtížnost hřiště a také byly upraveny a zpevněny všechny lesní cesty, které byly na konci devadesátých již ve velmi špatném stavu. Také pokračovali práce na zlepšování zázemí pro hráče. Kromě oprav baru a sezení v klubovně, byly nově vybudovány šatny, dlážděná terasa před klubovnou, nebo garáž pro techniku sloužící ke každodenní úpravě hřiště. Největší sportovní úspěch zaznamenal tým Golf Clubu Semily v roce 2002, kdy se v konkurenci nejlepších družstev republiky umístili na druhém místě v extralize. Na tento výsledek se v následujících letech již nepodařilo navázat a reprezentace semilského golfového klubu sestoupila o dvě soutěže níže, do II. ligy. V roce 2013 se opět začalo blýskat na lepší časy, když se tým probojoval alespoň do I. ligy. V sezóně 2014 se do mužstva GCS vrátila dlouholetá opora týmu Miloslav Holub, od kterého se očekává, že týmu pomůže probojovat se zpět do extraligy, mezi českou golfovou elitu.

3.4 Výstavba golfového hřiště v Semilech a popis jamek

Jak již bylo řečeno, semilským golfistům byly k vybudování nového hřiště zapůjčeny pozemky naproti semilské nemocnici. Projektanti a architekti dnešních golfových hřišť by nejspíše nevěřili, že na takto zpustlých a zarostlých loukách je možné golfové hřiště vybudovat. Semilští to však dokázali. V roce 1970, tedy v prvním

³⁸ Dle ústního sdělení Zdeňka Kodejše dne 28. 5. 2014

roce budování hřiště, se golfisté věnovali pouze sekání a plení trávy. Teprve v roce 1971 mohli začít pomýšlet na budování samotných jamek. Hlavními architekty se stali Jan Schovánek a Miloš Janata. Aby se na novém hřišti mohli co nejdříve pořádat turnaje, bylo zapotřebí vybudovat alespoň šest jamek. V dalších letech se počítalo s výstavbou dalších třech. Semilské hřiště se v tehdejší Československé republice stalo unikátní tím, že jamky nebyly označovány pouze čísly, ale i jmény. První jamka s parem čtyři je dlouhá 348 metrů a nese název „Jednička“. Jamkoviště první jamky je nedaleko původní dřevěné lávky, která sloužila golfistům jako jediná přístupová cesta. Druhá jamka je nejdelší, měří 426 metrů, má par 5 a nazývá se příznačně „Dlouhá“. Její odpaliště je umístěno několik desítek metrů za jamkovištěm první jamky, takže první rány hráčů na druhé jamce často velmi nebezpečně ohrožují hráče na jamce první. Po dohrání druhé jamky čeká na hráče asi dvousetmetrový přesun lesem k dráze číslo tři. Ta patří se svými 128 metry k nejkratším. Podle majitele pozemků, na kterém se třetí jamka nachází, se jmenuje „Havrdova“. Odpaliště čtvrté jamky leží opět na hlavní louce golfového hřiště, nedaleko jamkoviště druhé jamky. Čtvrtá jamka je dlouhá 130 metrů a nese název „Komínová“, podle vysokého komína, který je vidět za horizontem. Tato jamka není obtížná svojí délkou, ale spíše velkým výškovým převýšením. Od jamkoviště Komínové vede příkrá cesta lesem, na jejímž konci je odpaliště páté jamky. Ta se jmenuje Rytinka, podle majitele domu, který leží nedaleko odtud. „Rytinka“ patří k nejobtížnějším jamkám nejenom v Semilech, ale v celé republice. Měří sice pouze 200 metrů, vede ovšem přes zrádné údolí, ve kterém hráči velice snadno ztrácí své míčky. „K Dubu“ je název šesté jamky, která se svými 148 metry patří mezi ty kratší a snazší. V roce 1974 byla dobudována sedmá dráha, která nese název „Festivalová“. Název pro ni vymyslel Eduard Nosek poté, co zde ztratil několik míčků v řadě, přičemž několik jich skončilo až v areálu nemocnice, a pronesl, že je to úplný festival ran. Na těchto sedmi jamkách se hrálo téměř po celá sedmdesátá léta. Turnaje se však musejí hrát na osmnáct jamek, proto se některé jamky museli hrát vícekrát. Většinou se jako osmá a devátá jamka hrály jamky číslo dvě a tři. Osmá dráha s názvem „Jizerka“ byla vybudována na konci sedmdesátých let. Své jméno získala podle řeky, jejíž tok kopíruje. Je dlouhá 260 metrů a má par 4. I když plány na devátou jamku existovali již od začátku sedmdesátých let, semilským se ji mohli vystavět až v roce 1998. Důvodem byla hlavně absence kvalitního mostu přes řeku, po kterém by golfisté mohli přecházet k odpališti deváté jamky. Ten se podařilo

postavit v roce 1997 jako první soukromý most v České republice. Odpaliště deváté jamky bylo tedy vystavěno na pravém břehu Jizery, zatímco jamkoviště bylo vybudováno na levém břehu. Na hráče tak čekal nesnadný úder přes řeku. Poslední, devátá jamka byla ze všech drah nejkratší, měřila pouze 108 metrů a získala tak jméno „Prcka“. Jamkoviště této jamky se v průběhu let několikrát posunovalo, hlavně z důvodu záplav, které golfové hřiště často postihovaly. Po vybudování nového mostu bylo na druhý břeh řeky přesunuto také odpaliště „Jizerky“. V této podobě se golfové hřiště hraje dodnes.

4. Významní semilští golfisté

4.1 Jan Schovánek

První z výborných golfistů, kteří se zrodili na golfovém hřišti v Semilech, je Jan Schovánek. Spolu s Milošem Janatou byl architektem hlavním architektem semilského golfového hřiště. S golfem se poprvé seznámil v roce 1965, kdy na tenisových kurtech v Semilech našel starý golfový míč. Spolu s několika přáteli se snažili najít míč odpalovat různými tyčemi, které našli, samozřejmě bez většího úspěchu. To ho však od golfu neodradilo a Schovánek si doma ještě ten večer vyrobil první golfovou hůl ze starého oštěpu. Poté se přihlásil do golfového oddílu TJ Kolora Semily a pod vedením doktora Balcara se začal seznamovat s golfovými základy. Po jeho návratu z vojny golfový život v Semilech uvadal a bozkovské hřiště začínalo chátrat. Jan spolu se svým bratrem Václavem, bratry Buchtovými, Edvardem Noskem a dalšími rozhodli, že je potřeba golf přesunout blíže k městu a najít vhodnější pozemky k výstavbě nového hřiště. Jan se, spolu s Milošem Janatou, stal hlavním architektem nového golfového hřiště vybudovaného na levém břehu Jizery u semilské nemocnice³⁹. Budování a zušlechťování nového sportoviště mu bralo veškerý čas, který mohl věnovat trénování a zdokonalování své hry, i přesto však dosáhl řady vynikajících výsledků nejenom na československé golfové scéně, ale i v zahraničí.

Jan Schovánek je dodnes vynikajícím aktivním hráčem a učitelem golfu. Pravidelně se účastní české seniorské golfové tour a zaznamenává zde výborné výsledky. Je také otcem a prvním trenérem jednoho z nejlepších českých profesionálů Roberta Schováňka.

³⁹ SOKa Semily, fond Golf Club Semily, KR 884, Zápisy o dění v klubu 1963 - 1970

4.2 Jiří Novotný

Jiří Novotný patří ke generaci semilských hráčů, kteří se již nepodíleli na počátečních výstavbách golfového hřiště. Nejvíce úspěchů zaznamenal na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, kdy s Janem Schovánkem bojoval o pozici nejlepšího semilského hráče. V roce 1979 reprezentoval Československou republiku na mistrovství Evropy v Mariánských Lázních. Dnes je hlavním trenérem v Golf Club Semily.

4.3 Jiří Janda

Jiří Janda je bezesporu dosud nejlepším golfistou, který má své golfové počátky spojené s golfovým hřištěm v Semilech. Ke golfu ho přivedl v pěti letech jeho otec a jeden z nestorů semilského golfu Jiří Janda senior. Prvního turnaje se Jiří Janda zúčastnil v devíti letech, bylo to mistrovství republiky juniorů od 14 do 21 let, aby se tedy tohoto turnaje mohl zúčastnit, musel se vydávat za o pět let staršího. Již jako patnáctiletý se stal nejlepším hráčem semilského golfového oddílu a po několika letech tak z pomyslného trůny sesadil Jana Schovánka. V mládí se věnoval i několika dalším sportům. Například lyžování, cyklistice nebo volejbalu. V osmnácti letech se však rozhodl veškeré své úsilí zaměřit pouze na golf. Tato volba se ukázala jako správná a Janda se v druhé polovině osmdesátých let stal jedním z nejlepších amatérských golfistů v republice. V roce 1987 skončil třetí na mistrovství republiky ve hře na jamky. V roce 1988 se účastnil mezinárodního mistrovství Belgie, kde mu viceprezident tamního klubu, poté co viděl Jandovo zastaralé golfové vybavení, věnoval své vlastní golfové hole. Do konce osmdesátých let získal ještě několik dalších vynikajících umístění na mistrovstvích republiky. V roce 1991 se stal jedním z prvních profesionálních hráčů golfu v Československu. V devadesátých letech absolvoval několik desítek turnajů po celé Evropě, v nichž zaznamenal výsledky, na které zatím žádný jiný český profesionální hráč nedosáhl. Například v roce 1994 obsadil na turnaji European Tour, což je série golfových turnajů, kterých se účastní nejlepší profesionálové z Evropy, 64. místo. O jeho dominanci na české golfové scéně svědčí

i to, že v letech 1991-1998 vyhrál osmkrát v řadě hodnocení českých golfových profesionálů⁴⁰.

V posledních letech se věnuje také ski-golfu, což je kombinace sjezdového lyžování, které se koná první den soutěže, a golfu. V této disciplíně se také stal několikrát mistrem světa a to i v konkurenci nejlepších sjezdařů (každý rok se mistrovství světa ve ski-golfu účastní například několikanásobný mistr světa ve sjezdovém lyžování Bode Miller). V posledních letech se Janda věnuje hlavně trénování začínajících golfistů, i tak ale stále platí za jednoho z nejlepších golfistů v republice.

4.4 Miloslav Holub

Jiří Janda byl bezesporu nejlepším semilským profesionálem, mezi amatéry však na přelomu tisíciletí neměl konkurenci Miloslav Holub. Ke golfu ho přivedl v osmi letech jeho nevlastní otec Zdeněk Buchta, jeden ze zakladatelů semilského hřiště. Holub patřil k semilské „zlaté generaci“ (viz. kapitola 4.4). První turnaj absolvoval jako jedenáctiletý na golfovém hřišti v Šilheřovicích u Ostravy. Podobně jako Jiří Janda, nebyl ani Holub na svůj první start dostatečně starý, v tomto případě ho však stačilo postaršit pouze o jeden rok. Již ve čtrnácti letech se probil do dorosteneckého reprezentačního výběru a zúčastnil se mistrovství Evropy juniorů. Zde zahrál vynikajících 68 ran, tedy čtyři rány pod par hřiště. O tři roky později se stal nejmladším účastníkem mistrovství Evropy dospělých v Dublinu. V letech 1996 – 1998 vyhrál mistrovství republiky dorostu, v roce 1998 získal první titul mezi dospělými. Jeden mistrovský titul přidal ještě v roce 2001. V roce 1997 startoval na divokou kartu na turnaji Chemapol Czech Open, který patřil do kalendáře nejprestižnější evropské golfové série. Zde se postavil na start například s jedním z nejlepších golfistů světa Bernhardem Langerem. Ve stejném roce byl také vyhlášen českým „Golfistou roku“. V roce 2000 vytvořil rekord hřiště v rakouském Klagenfurtu, když zahrál šest ran pod par. Dosud platný rekord hřiště zahrál také na jeho domovském golfovém hřišti v Semilech (59 ran). Na přelomu tisíciletí získal plné stipendium na hartfortské univerzitě v USA. Univerzitu dokončil v roce. Po návratu do České republiky přestoupil

⁴⁰ *Golf Club*, roč. 1, 1993, č. 5

z Golf Clubu Semily do Golf Clubu Erpet Praha, s nímž získal několik dalších titulů mistra republiky jak v individuálních, tak v týmových soutěžích. Sezónu 2014 však bude opět absolvovat v semilském týmu, kterému chce pomoci k postupu do první golfové ligy⁴¹.

Roku 2006 se stal prvním profesionálním sekretářem české golfové federace, v této době také zastával pozici kapitána české golfové reprezentace. V roce 2013 byl zvolen viceprezidentem ČGF. Je také jedním z velmi mála golfistů v České republice, který je právoplatným členem slavného skotského klubu v St. Andrew.

4.5 Semilská „zlatá generace“

V devadesátých letech zažil semilský golf dobu svých největších sportovních úspěchů. Z tohoto malého klubu v podkrkonoší, odkud druhé nejbližší golfové hřiště bylo a v Praze, vzešlo několik mladých golfových hráčů, kteří patřili v českém golfu na absolutní vrchol.

Předzvěstí toho, že by Golf Club Semily mohl vychovat kvalitní mladé hráče, byli v druhé polovině osmdesátých let bratři Jiří a Miloslav Jandovi, kteří se v této době dostávali mezi mezi českou golfovou špičku. Přibližně ve stejnou dobu přivedlo několik semilských hráčů ke golfu své syny a dcery. Byly to hlavně Miloslav Holub, Edvard Nosek, Robert Schovánek, Martin Vancl, nebo nejmladší z bratrů Jandových - Luboš. Ti později tvořili základ nejenom semilské, ale i české golfové reprezentace. Nejdříve se do reprezentace české republiky probili Holub, Vancl a Luboš Janda, kteří v roce 1994 hráli mistrovství Evropy v rakouském Grazu⁴². Později se k nim přidali i Schovánek s Noskem. Často tak na různá mistrovství světa nebo Evropy jezdil šestičlenný výběr nejlepších juniorských hráčů České republiky, ve kterém byli čtyři hráči ze semilského golfového klubu. Úspěchy sbírali i na české golfové scéně – všichni výše jmenovaní jsou několikanásobnými medailisty z českých mistrovství, například Martin Vancl zvítězil už v 16 letech na mistrovství republiky ve hře na jamky. Kromě toho také dvakrát skončili s týmem Semil třetí v celkovém hodnocení české golfové extraligy.

⁴¹ *Nr.:1*, roč. 3, 2002, č. 8, ISSN 1218-8708

⁴² *Golf Club*, roč. 2, 1994, č. 9

Kromě Edvarda Nosek, který nyní studuje teologii v Římě a v Káhiře, se všichni hráči semilské „zlaté generace“ golfu stále aktivně věnují. Luboš Janda, Martin Vancl a Robert Schovánek se stali profesionálními hráči a dnes se věnují hlavně výuce golfových začátečníků. Miloslav Holub je viceprezidentem české golfové federace.

4.6 Další významné osobnosti GCS

Kromě několika špičkových golfových hráčů, pochází se semilského klubu také několik významných golfových funkcionářů. Tím prvním byl již zmiňovaný doktor Ivo Balcar, který se v roce 1968 stal hlavním metodikem nově vzniklého Československého golfového svazu. Kromě něho hráli významnou roli na republikovém golfovém poli hlavně Luboš Klikar a Zdeněk Kodejš. Oba zastávali v letech na přelomu tisíciletí funkce kapitánů reprezentace. Klikar v letech 1998 až 2002, Kodejš poté v letech 2002 až 2004⁴³. Oba zůstali funkcionáři ČGF i po ukončení jejich práce u reprezentace, ať už to bylo na pozicích v dozorčích radách, revizních komisích, nebo přímo ve výboru České golfové federace. V roce 2012 Luboš Klikar vystřídal na pozici generálního sekretáře golfové federace Miloslava Holuba, tuto pozici zastává dodnes. Zdeněk Kodejš se v roce 2013 stal, jako první odchovanec semilského golfového klubu, prezidentem České golfové federace. Tento mandát by měl vykonávat do roku 2017.

⁴³ *Golf*, roč. 11, 2003, č. 2, ISSN 1212-4745

5. Turnaje pořádané Golf Clubem Semily

5.1 Parfémový

Na golfovém hřišti v Semilech se každý rok pořádá přibližně třicet turnajů a soutěží. Některé z nich mají téměř padesátiletou tradici, což je v prostředí českého golfu málo vídaný jev. Jedním z takových turnajů je například „Parfémový“. Ten se letos po několika letech vrátil do kalendáře GCS jako zahajovací turnaj sezóny. První ročník tohoto turnaje se uskutečnil zřejmě v roce 1965 a až do roku 1990 se konal pravidelně. Přesný datum uskutečnění prvního ročníku turnaje je velice těžké stavit, protože nejstarší kronika semilského golfového oddílu se zřejmě nadobro ztratila. Je tak možné čerpat pouze z výpovědi pamětníků. Svědectví o vzniku a o prvním ročníku „Parfémového“ turnaje podává Zdeněk Buchta, jeden ze zakladatelů bozkovského a později i semilského golfového hřiště. „Parfémový se poprvé konal kolem roku 1965, nápad na jeho uspořádání dostal doktor Balcar po té, co se Eda Nosek zastavil u jednoho z kravinců, kterých bylo na bozkovských pastvinách požehnaně, a pravil: „To je ale parfém“. Ještě tu sezónu jsme tedy uspořádali první ročník tohoto turnaje“⁴⁴. Kdo vyhrál tento první ročník není známo, v tom letošním zvítězil teprve desetiletý, možná další budoucí talent semilského golfu, Hugo Pytlíček.

5.2 Old Drive Trophy

Dalším významným turnajem konaným v Semilech je „Old drive trophy“. Tento turnaj sice vznikl až v sedmdesátých letech na hřišti v Semilech, koná se ale až dodnes bez přerušení. „Old Drive Trophy“ je specifickým turnajem díky vložené soutěži o nejdelší odpal historickou dřevěnou holí. Odpálit míček takovou holí je pro dnešní hráče, zvyklé na moderní železné hole, velice obtížné a nezřídka kdy končí míček po odpalu pouze několik metrů před hráčem. Ti nejlepší hráči ovšem dokáží odpálit míček až na hranici kolem dvousetpadesáti metrů. Do soutěže o nejdelší odpal se kvalifikuje vždy osm mužů a čtyři ženy z výsledného pořadí turnaje. Titul o nejdelší

⁴⁴ Dle ústního sdělení Zdeňka Buchty dne 19. 4. 2014

odpal je v Semilech brán velice prestižně a tento turnaj tak patří mezi semilskými golfisty k nejoblíbenějším. V letošním ročníku předvedl nejdelší odpal Břetislav Bažant.

5.3 Pomerančový

Turnaj „Pomerančový“ již sice ztratil svůj původní význam, kvůli kterému byl v sedmdesátých a osmdesátých letech pořádán, neztratil však nic z výborné atmosféry, která ho provází. Turnaj vznikl v sedmdesátých letech, díky jednoho z hráčů, jehož strýc vlastnil v Semilech obchod s ovocem a zeleninou a vždy svému synovci dodával jinak velice nedostatkové pomeranče. Toho využili ostatní semilští golfisté a uspořádali turnaj, kde hlavní cenou byla igelitová taška plná pomerančů. Díky takové hlavní ceně, patřil „Pomerančový“ turnaj mezi nejprestižnější turnaje golfové sezóny. Často přilákal i hráče z ostatních golfových klubů v republice, hlavně z Poděbrad a Prahy. I „Pomerančový“ se stejně jako „Old Drive Trophy“ koná od svého založení bez přerušení. I dnes se odměňují nejlepší hráči a hráčky turnaje pomeranči a turnaj se tak stává připomínkou dob minulých, kdy ovoce v obchodech nebylo tak běžnou věcí jako je tomu dnes.

5.4 Semilský sněhulák

Golf Club Semily také každoročně pořádá memoriál na památku zesnulých hráčů. Tento turnaj, konaný vždy na jaře, se jmenuje „Semilský sněhulák“. Pojmenování získal od Jiřího Klojdy, který si vždy po turnaji dopřával v bufetu na golfovém hřišti „sněhuláka“, tedy osm piv. První ročník memoriálu se konal v roce 1998 na počest právě zesnulého Jiřího Klojdy. Dnes už při turnaji nepřipomíná pouze J. Klojda, ale i další zesnulý semilští golfisté, jako například Vladimír Meduna, nebo Jiří Janda senior. Po odehrání turnaje drží všichni hráči minutu ticha a poté se odeberou na kopec nedaleko klubovny, poblíž jamky číslo pět, kde u kamenného pomníku, na němž jsou vytesána jména těch, kterým je memoriál věnován, zapálí prezident klubu svíčku. I přes to však na memoriálu vždy panuje vynikající atmosféra. Zavzpomínat na zesulé příjzdějí i lidé, kteří již golf nehrají, nebo se ze Semil odstěhovali a často tak

účastníci turnaje, kteří si vypráví jednu příhodu ze starých časů semilského golfu za druhou, odchází z golfového hřiště až v pozdních nočních hodinách.

5.5 Mistrovské soutěže

Každoročně se také v Semilech koná několik turnajů o mistra klubu. Tím prvním je mistrovství na jamky, jehož kvalifikace se vždy hraje na jaře. Kvalifikací projde dvaatřicet nejlepších hráčů, kteří poté hrají systémem první s posledním, druhý s předposledním a tak dále. V jamkové hře proti sobě vždy stanou dva hráči, ten který na jamce zahraje méně ran, získává bod. Zápas vyhrává hráč, který má na osmnácté jamce více bodů. Po čtyřech vyřazovacích kolech je znám vítěz a nový mistr klubu na jamky. Největším favoritem v této soutěži je několik posledních let Jan Schovánek junior, synovec již zmiňovaného Jan Schováňka.

Další turnaj o semilský mistrovský titul je mistrovství na rány. Hráč, který má po dvou soutěžních kolech nejméně ran se stává mistrem klubu. Posledním bojem o titul je každoročně mistrovství klubu ve čtyřhrách. To se koná vždy v říjnu, jako poslední oficiální turnaj sezóny. Hraje se ve dvojicích, přičemž se hráči z týmu střídají v odpalování vždy po jedné ráně. Trofeje se mistrům klubu předávají vždy na valné hromadě před následující sezónou.

5.6 Hvězdičkový turnaj

„Hvězdičkový“ je turnaj, při kterém proti sobě stanou čtyři golfové kluby, každý o deseti reprezentantech. V této čtyřce jsou zastoupeny kluby Bechyně, Líšnice, Poděbrad a Semil, přičemž v organizování turnaje se kluby po roce střídají. Na každém z těchto hřišť se tedy „Hvězdičkový turnaj“ koná jednou za čtyři roky. První ročník byl uspořádán v roce 1996, když si zástupci golfových klubů Líšnice, Poděbrad a Semil posteskli, že už se staří golfisté nepotkávají na golfových hřištích tak často jako dříve. Vytvořili si tedy „Hvězdičkový turnaj“. Aby zajistili, že se z turnaje nestane až příliš prestižní záležitost, na kterou by týmy posílali své nejlepší mladé hráče, stanovili

minimální věkovou hranici hráče na 35 let (dnes je to 40 let). První ročník turnaje se velice vydařil a organizátoři turnaje se rozhodli pozvat ještě jeden klub. Oslovili tedy zástupce Golf Clubu Bechyně, kteří pozvání přijali s nadšením⁴⁵. Od té doby proti sobě vždy v první den turnaje, v sobotu, nastoupí první se čtvrtým a druhý se třetím týmem z minulého ročníku. Vítězové se spolu utkají v neděli o celkové prvenství, poražení o třetí místo. Celkový vítěz turnaje získá putovní pohár, na který je každý rok vyražena destičky se jmény všech hráčů vítězného týmu.

⁴⁵ *Golf*, roč. 14, 2006, č. 2, ISSN 1212-4745